

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa B. D.

przeciwko Szkole (...) w P.

o uznanie, iż przeniesienie powódki na inne stanowisko pracy nastąpiło z naruszeniem prawa, odprawę, odszkodowanie i dodatek motywacyjny, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 marca 2018 r., zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 23 sierpnia 2017 r., sygn. akt VII Pa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Ś., działając na podstawie art. 373 k.p.c., odrzucił apelację B. D. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 10 lutego 2017 r., którym oddalono jej powództwo przeciwko Szkole (...) w P. o uznanie, że przeniesienie powódki na inne stanowisko pracy nastąpiło z naruszeniem prawa, odprawę, odszkodowanie i dodatek motywacyjny.

Sąd odwoławczy stwierdził, że powódka w apelacji zaskarżyła wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, wnosząc o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy

Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Treść apelacji zawierała szereg zarzutów wskazujących na naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego, powódka jednak nie sprecyzowała żądania apelacji, tj. nie wskazała zakresu żądanej zmiany, uwzględnienia jakich roszczeń się domaga, w jakim wymiarze i zakresie. W ocenie Sądu drugiej instancji, stanowiło to brak formalny apelacji uniemożliwiający nadanie jej dalszego biegu. W wykonaniu wezwania z dnia 10 lipca 2017 r. do uzupełnienia braków formalnych apelacji pod rygorem jej odrzucenia przez szczegółowe określenie każdego żądania objętego apelacją, profesjonalny pełnomocnik powódki złożył pismo procesowe w jednym egzemplarzu, w którym wskazał, że zaskarża wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, tj. w zakresie pkt I i II, w dalszym ciągu nie dokonał jednak jednoznacznego sprecyzowania żądania apelacyjnego. Wskazał, jakie żądanie było objęte zaskarżonym wyrokiem, jednak nie określił, czego domaga się od Sądu drugiej instancji w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd odwoławczy podniósł, że w myśl art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać, między innymi, wniosek o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia. Zdaniem tego Sądu, za pożądany stan rzeczy należy uznać taki, w którym strona skarżąca, zwłaszcza reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, nie tylko wyartykułowałaaby zakres żądanej zmiany, ale również i jej proponowaną treść w sposób odpowiadający technice redagowania sentencji orzeczeń przez sąd. Natomiast za lakoniczne i niewystarczające należy uznać żądanie zmiany wyroku i uwzględnienia powództwa w całości, jak to zostało określone w apelacji, zwłaszcza w sytuacji, gdy żądania wzajemnie się wykluczają. Nie można również uznać za sprecyzowanie żądania wskazanie, co do jakich roszczeń Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo. Profesjonalny pełnomocnik powinien szczegółowo sprecyzować, jakie jest jego żądanie w odniesieniu się do poszczególnych roszczeń. Brak określenia szczegółowo treści żądania powoduje, że Sąd odwoławczy nie jest w stanie oznaczyć granic zaskarżenia wyroku Sądu pierwszej instancji. W konsekwencji, ponieważ brak formalny apelacji nie został uzupełniony, skutecznie uniemożliwia to nadanie sprawie dalszego biegu. Sąd rozpoznający sprawę nie może bowiem

domniemywać, jakie jest żądanie strony. W szczególności taka sytuacja nie powinna mieć miejsca w przypadku zastępowania strony przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, do którego należało precyzyjne sformułowanie roszczenia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódka zarzuciła naruszenie: 1) art. 368 § 1 pkt 5 w związku z art 373 k.p.c. przez jego zastosowanie wskutek uznania, że powódka nie wskazała w apelacji zakresu żądanej zmiany lub uchylenia oraz nie uzupełniła braków formalnych w terminie i na tej podstawie odrzucenie apelacji; 2) art. 357 § 2 k.p.c. przez brak pouczenia strony o możliwości wniesienia środka zaskarżenia od wydanego postanowienia, podczas gdy pełnomocnik nie był umocowany do działania w imieniu strony przed Sądem Najwyższym. W takiej sytuacji Sąd drugiej instancji powinien pouczyć powódkę o przysługującym jej prawie do wniesienia środka zaskarżenia.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest usprawiedliwione.

Zgodnie z art. 368 § 1 k.p.c. apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części (pkt 1), zwięzłe przedstawienie zarzutów (pkt 2), uzasadnienie zarzutów (pkt 3), powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynikła później (pkt 4) oraz wnioski o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia (pkt 5). Wynika z tego, że środek zaskarżenia ma być tak sformułowany, aby nie budził wątpliwości co do jego istotnych elementów, mających wpływ na orzeczenie sądu drugiej instancji. Temu właśnie służą wymagania apelacji objęte art. 368 § 1 pkt 1 i 5 k.p.c., które odnieść należy do art. 378 k.p.c., zgodnie z którym sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia. Należy mieć na uwadze, że punkt 5 powołanego artykułu pozostaje w ścisłym związku z jego punktem 1. Jeśli strona skarży wyrok w całości i domaga się jego zmiany lub

uchylenia, to znany jest zarówno zakres jego zaskarżenia, jak i zakres żądanej zmiany lub uchylenia. Natomiast zaskarżenie wyroku w części powoduje konieczność wyjaśnienia zakresu zaskarżenia we wniosku apelacyjnym.

Skoro zatem skarżąca wskazała, że zaskarża wyrok w całości i wniosła o jego zmianę ewentualnie uchylenie, to wskazanie to jednoznacznie określa zakres zaskarżenia w taki sposób, że dotyczy on wszystkich roszczeń objętych rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji. Apelacja nie jest zatem dotknięta brakiem uzasadniającym jej odrzucenie na podstawie art. 373 k.p.c.

Z tych względów postanowiono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁶ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy nie orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego dzieląc stanowisko wyrażone w postanowieniu z dnia 8 września 2010 r., II CZ 67/10 (LEX nr 1380906), w którym zaprezentowano pogląd, że w postanowieniach rozstrzygających kwestie incydentalne nie orzeka się w ogóle o zwrocie kosztów tych postępowań, następuje to dopiero w orzeczeniu kończącym całe postępowanie, koszty postępowania incydentalnego ponosi zaś strona, która ostatecznie przegrała sprawę (por. także postanowienia z dnia 10 października 2007 r., II PZ 36/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 319 oraz z dnia 3 marca 2011 r., II UZ 6/11, LEX nr 846583 i powołane w nich orzeczenia).

r.g.